

In the case of Transcom Worldwide Latvia, the problem can be solved by the implementation of Payment Card Industry Data Security Standard in the most effective and cost-less way for the company, and, of course, with minimal employee dissatisfaction with the new conditions.

As PCI DSS is the unified standard developed with the participation of all major operators of international payment systems, its introduction should take into account the legislation on personal data protection and the use of cryptography of the country of presence.

References

1. Valters Paiders. Ievads Maksājumu karšu nozares Datu drošības standartā, FirstData Latvia, 2008. – 13 p.

Філімонов К.В., Захарова О.В., д.е.н.

ДВНЗ «Донецький національний технічний університет»

ОПТИМІЗАЦІЯ СИСТЕМИ ОПОДАТКУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВА

Система оподаткування – це важливий інструмент діяльності держави, який вона формує з урахуванням власного досвіду та досвіду інших країн, стану економіки, розвитку ринкових відносин, необхідності вирішення конкретних економічних і соціальних завдань, власних національних особливостей. Становлення системи оподаткування в Україні почалося з ухваленням 25 червня 1991 р. Закону «Про систему оподаткування» [1]. У тексті даного Закону закладено механізм оптимізації оподаткування, який складається зі здійснення організаційних заходів в рамках чинного законодавства, пов'язаних з вибором часу, місця і видів діяльності, створенням і супроводом найбільш ефективних схем і договірних взаємин. При цьому оптимізацію оподаткування рекомендується проводити як при створенні бізнесу, так і на будь-якому з етапів функціонування підприємства.

Оптимізація оподаткування – головне завдання фінансового менеджменту, яке складається у виборі найкращого шляху управління фінансовими ресурсами підприємства, досягненні певних пропорцій всіх фінансових аспектів конкретної операції або проекту. Існує поширена думка, що оптимізація проводиться лише з метою максимального законного зниження податків. В цьому випадку її часто називають податковою мінімізацією. Проте оптимізація оподаткування має мету більш високого порядку – окрім мінімізації, її інструментами є відстрочення термінів сплати податків, зменшення суми сплачуваних до бюджету «живих» коштів підприємства та ін. Реалізація кожного з можливих інструментів оптимізації є досить вигідним з точки зору фінансового менеджменту: грошові кошти залишаються у розпорядженні підприємства і дають прибуток, не зменшується сума оборотних коштів (а це особливо актуально, коли їх не вистачає), що також сприяє збільшенню прибутку і т.д.

Для досягнення максимально ефективних результатів оптимізація процесу оподаткування вимагає злагодженої роботи цілої команди податкових юристів, внутрішніх та зовнішніх бізнес-консультантів та аналітиків. Завданням роботи перших є побудова і виведення схеми оптимізації оподаткування, адаптація схеми з точки зору правового поля. Завданням діяльності інших членів даної команди є забезпечення нормального впровадження схеми у вже існуючу матрицю бізнес-процесів підприємства, що склалася, консультування з питань організаційних перестроювань, реінженіринг бізнес-процесів. Використання такого комплексного підходу дозволяє розробити та своєчасно впровадити у систему оподаткування підприємства обґрунтовані оптимізаційні рішення.

Сучасні методи оптимізації оподаткування є не такими ефективними, ніж методи агресивної оптимізації і перш за все це пов'язано з тим, що податок на додану вартість, як непрямий податок, фактично неможливо оптимізувати, не порушуючи чинне законодавство. Сучасні методи податкової оптимізації засновано на поєднанні спеціальних податкових режимів (наприклад, таких як спрощена система оподаткування) із загальним режимом оподаткування. Ці методи мають одну безперечну перевагу – вони є законними та можуть використовуватися підприємствами без загрози карного переслідування посадових осіб.

На конкретному підприємстві, незалежно від форми власності та сфери виробництва, оптимізація оподаткування реалізується у межах податкового планування, яке здійснюється з

метою організації системи оподаткування для досягнення максимального фінансового результату при мінімальних витратах. Необхідність податкового планування закладена в самому податковому законодавстві, яке передбачає ті або інші податкові режими для різних ситуацій, допускає різні методи для визначення податкової бази і пропонує платникам податків різні податкові пільги, якщо вони діятимуть в бажаних владним органам напрямках. Крім того, податкове планування обумовлене зацікавленістю держави в наданні податкових пільг в цілях стимулювання певної сфери виробництва, категорії платників податків, регулювання соціально-економічного розвитку. Податкове планування («tax planning») – це законний спосіб обходу податків з використанням пільг, що надаються законом, і прийомів зменшення податкових зобов'язань. Сутність його виражається у визнанні за кожним платником податків права застосовувати всі допустимі законами засоби, прийоми і способи (у тому числі й пропуски в законодавстві) для максимального скорочення своїх податкових зобов'язань.

У рамках корпоративного податкового планування виділяють:

- перспективне податкове планування – це проведення активної податкової політики з метою уникнення фінансових ризиків і мінімізації негативного впливу оподаткування на процес досягнення стратегічних цілей підприємства;

- поточне податкове планування – це оптимізація податкових виплат в звітному році з використанням допустимих законодавством засобів, способів, методів і прийомів.

Інструментами податкового планування є податкові пільги, тобто спеціальні податкові режими, зони пільгового оподаткування, угоди про уникнення подвійного оподаткування та ін. інструменти, що дозволяють практично реалізувати передбачені законодавством найбільш вигідні з позицій виникаючих податкових наслідків умови господарювання. При цьому основним завданням податкового планування є організація системи правильного і своєчасного вживання інструментів податкового планування як індивідуально для окремого підприємства, так і комплексно для певної галузі, або однорідного виду суб'єктів господарювання. В рамках цієї системи мають бути розробленими схеми оптимальної структури організації господарської діяльності підприємства з урахуванням вимог чинного законодавства, одночасного використання представлених в межах його дії можливостей, а також тенденцій до зміни чинного законодавства і ймовірності його зміни.

Процес податкового планування складається з декількох взаємопов'язаних між собою етапів:

перший етап – поява ідеї про організацію бізнесу, формулювання мети і завдань, а також рішення питання про можливе використання податкових пільг, що надаються законодавцем;

другий етап – вибір найбільш вигідного з податкової точки зору місця розташування виробництв і конторських приміщень підприємства, а також його філій, дочірніх компаній і керівних органів;

третьою етап – вибір організаційно-правової форми юридичної особи і визначення її співвідношення з податковим режимом, що виникає при цьому;

четвертий етап передбачає формування податкового поля підприємства з метою аналізу податкових пільг. На основі проведеного аналізу формується план їх використання по вибраних податках.

п'ятий етап – розробка (з врахуванням вже сформованого поля) системи договірних стосунків підприємства;

шостий етап – складання журналу типових господарських операцій;

сьомий етап безпосередньо пов'язаний з організацією надійного податкового обліку і контролю за правильністю числення і сплати податків. Основним способом зменшення ризику помилок може бути використання технології внутрішнього контролю податкових розрахунків.

Література

1. Закон України «Про систему оподаткування» від 25 червня 1991 р. Із змінами, внесеними

згідно із Законами №2275-VI (2275-17) від 20.05.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – №30. – Ст.398. та №2457-VI (2457-17) від 08.07.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – №48. – Ст.564.

Финкельштейн Р.Л., Перевозчикова Н.О., к.е.н., доц.
ДВУЗ «Донецький національний технічний університет»

ОСОБЛИВОСТІ МОДЕЛЕЙ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ

Структура управління акціонерним товариством в конкретній країні визначається законодавством, регулюючим повноваження і обов'язки всіх сторін, що беруть участь; історичним досвідом формування структур управління в даній країні; менталітетом; статутом кожного акціонерного товариства.

У кожній країні структура управління акціонерними товариствами має певні характеристики і структурні елементи, які відрізняють її від структур інших країн. На справжній момент дослідники виділяють три основні моделі корпоративного управління. К ним відносяться англо-американська, західноєвропейська і японська моделі. Країни з перехідною економікою мають настільки своєрідні підходи і рішення, що вже можна говорити про моделі управління акціонерними суспільствами в країнах з перехідною економікою.

Розглянемо кожну модель докладніше. 1. Японська модель. Корпорації Японії – це самодостатні, універсальні багатогалузеві економічні комплекси, що мають в своїй структурі фінансові установи (банки, страхові, трастові компанії), торгові фірми, а також виробничі підприємства зі всіх галузей господарювання. На сьогодні основу економіки Японії складають 6 найбільших фінансово промислових груп: Mitsubishi, Sumitomo, Mitsuui, Fuji, Dai-ichiKangyo, Sanwa. Сукупний об'єм продажу цих груп-гігантів – близько 15% ВВП країни. Сьогодні 75% компаній, зареєстрованих на Токійській фінансовій біржі, належать одній з 6 груп. Широке використання корпораціями повернутих засобів – одна з причин японських економічних досягнень. Японська модель корпоративного управління багатогранна і базується навколо ключового банку і фінансово-промислової мережі, або кейрецу [1, 2].

Ключовий банк і кейрецу – два різних елементу японської моделі, які в той же час дублюють і доповнюють один одного. Майже всі японські компанії мають тісні зв'язки з ключовим банком. Банк надає своїм корпоративним клієнтам кредити і послуги щодо випуску облігацій, акцій, ведення розрахункових рахунків і консалтингові послуги. Зазвичай, ключовий банк – основний власник акцій корпорації.

У США і в інших країнах, де використовують англо-американську модель, немає феномена ключового банку, який виконує численні функції. Цим займаються різні заклади: комерційні банки надають кредити; інвестиційні банки випускають акції; спеціалізовані консалтингові фірми надають послуги щодо голосування за дорученням і тому подібне.

Багато японських корпорацій також мають міцні фінансові зв'язки з мережею аффілірованих компаній. Ця мережа характеризується загальним позиковим акціонерним капіталом, торгівлею товарами і послугами і неформальними діловими контактами, їх називають кейрецу. Державна економічна політика також грає ключову роль в корпоративному управлінні. Перед Другою світовою війною, під час війни і в післявоєнний період японський уряд проводив і проводить економічну політику, направлену на надання допомозі японським корпораціям. Ця політика означає офіційне або неофіційне представництво уряду в раді корпорації.

2. Західноєвропейська (німецька) модель. Дана модель придбала розповсюдження в Німеччині, Австрії, Нідерландах, Скандинавії, частково в Бельгії, Франції. Учасниками її реалізації є банк, правління, наглядова рада, працівники. Суттєвими характеристиками моделі є ключова роль банків у представництві і контролі на рівні всіх компонентів корпоративного управління і фінансування, контролю фінансовими інститутами понад 60% акцій корпорацій, моніторинг діяльності корпорацій проводять переважно банківські